

[Jørgen Tved]

søger for, at det nødvendige antal institutioner er til stede.

Jeg har allerede nævnt, at man forsøger at løse problemet på mange forskellige måder.

Der er kommuner, der mener, de kan klare det ved en merindskrivning i institutionerne. Jeg vil godt advare mod, at man springer over gærden, hvor det tilsyneladende er meget lavt. Alle, som har en lille smule forstand på, hvordan det er at være og arbejde i en institution, ved, at man i øjeblikket arbejder med børnegrupper på 20 børn, med ca. 40-45 m² til rådighed. Når der også skal være plads til en pædagog eller to, er det næsten ligesom med burhøns: Man passer vore børn under betingelser, som i hvert tilfælde ikke kan være acceptable. Derfor kan merindskrivning i institutionerne ikke være den måde, hvorpå man løser problemet at stille det nødvendige antal pladser til rådighed.

Jeg har beskæftiget mig lidt med sort dagpleje. Det er fortvivlende, når nogle forældre for at kunne bevare deres beskæftigelse eller deres tilknytning til en eller anden form for uddannelse må gribe til denne udvej.

Jeg siger ikke, at det altid er dårligt med en dagpleje, men jeg siger, at her er i hvert tilfælde ikke den nødvendige ekspertise til rådighed. Hvis et af medlemmerne i denne sal falder og brækker benet, er jeg helt overbevist om, at det ikke vil behandles af en snedker eller tandlæge, det vil helst behandles af en, der har forstand på at sætte ben sammen.

Hvorfor anlægger man ikke de samme kriterier, når det drejer sig om at behandle vores børn? Det er et spørgsmål om at give dem en forsvarlig start på deres udvikling. Her har vi uddannede mennesker, som kan klare den slags ting.

Derfor må det vel også være rimeligt, når man i bistandsloven snakker om det nødvendige antal daginstitutioner. Det skyldes, at man ved, at man i daginstitutioner har det personale, der skal til.

Jeg vil ikke bestride, at der er familier, der kan klare det uden, men alle undersøgelser, og der er vel efterhånden tonsvis af dem, siger, at børn, der har gået i daginstitutioner, har en bedre skolestart, en bedre start på hele deres uddannelsesforløb end børn, der har gået hjemme. Alt taler derfor for, at der skal fagfolk også til at tage sig af den side af sagen.

Hvis man skal være meget grov, kan man godt gøre pasningsproblemet til blot et spørgsmål om at anbringe børnene på hylder. Det kan godt være, at politikere, der har nået den alder, som flertallet af medlemmerne af denne forsamling har, mener, at det er godt nok, for det er de andres børn. Jeg har måske en lidt anden opfattelse. Jeg vil ikke stå så fjernt fra dette problem, og jeg vil ikke finde mig i, at mine børn eller børnebørn skal lide den skæbne at blive behandlet som noget, man anbringer på en reol eller, når jeg er meget grov, man kan give en jernkugle om benet med en meget kort kæde. Derfor er det et meget alvorligt problem, som på en eller anden måde skal løses.

Naturligvis er der mange ting, der spiller ind, når det drejer sig om børneinstitutioner. Jeg ved, at nogle forældre viger tilbage for at få skrevet deres børn op, fordi betalingen spiller en rolle. Stod det til mig, var det gratis at have børn i daginstitutioner på nøjagtig samme måde, som det er gratis at gå i skole. Det synes jeg, fordi jeg ser en sammenhæng i forløbet mellem børneinstitution og den senere uddannelse, børnene skal igennem. Jeg havde måske helst set, at man havde et børneministerium, men det har vi ikke. Derfor vil jeg godt slå fast, at for mig er det et spørgsmål om at gøre det så økonomisk overskueligt for menneskene som overhovedet muligt, helst gratis.

Vi har betaling i institutionerne, og betalingen er efterhånden så høj, at det afskærer familier fra at blive skrevet op til en institution overhovedet. Er det ikke blot en måde at feje problemet ind under gulvtæppet på, at man måske er med til at kamuflere problemet? Derfor er det reelle behov for institutioner måske betydelig højere end de 30.000-40.000, som jeg har nævnt.

Der er også et andet problem, man skal tage højde for i den situation. Det er spørgsmålet om overhovedet at have de uddannede pædagoger til rådighed. Her ser vi jo det besynderlige, at regeringen mener, at det problem klares ved at nedlægge nogle seminarier. Vi har en besynderlig regering – lad os snart blive fri for den, men endnu har vi den – der mener, at mangelen på pædagoger er noget, vi skal leve med.

Hvad er nu resultatet? Vi kender til problemer som gadens børn osv. Vi vil godt have, at ministeren tager skeen i den anden hånd. Jeg skal derfor på vegne af Socialdemokratiet og